

14de zondag door jaar C

Lc. 10, 1-12. 17-20

Wij leven in een tijd en een cultuur die erg gericht is op resultaat. Dat geldt voor het bedrijfsleven, maar ook in het pastoraat en parochies wordt vaak vooral gekeken naar de resultaten van onze inspanningen. Hoeveel bracht de collecte met Kerstmis op? Hoeveel dopen, uitvaarten en huwelijken waren er dit jaar?

Hoe zit het met het kerkbezoek?

In het Evangelie van vandaag zijn we in zekere zin getuige van de stichting van de eerste parochies. Jezus zegt tegen 72 van zijn leerlingen: "Jongens, begin er maar aan: ga Mij maar bekend maken aan de wereld". En wat valt dan op? Het gaat nergens over het resultaat. Waar het wél over gaat is over de manier waarop verkondigd wordt en waarop de reis wordt ingericht. En dan zijn er een paar dingen die opvallen.

Wie teveel focust op hulpmiddelen en resultaat, vergeet te gemakkelijk het belang van de weg, van de reis zelf. De weg van het Evangelie is op de eerste plaats de weg naar binnen, naar het innerlijk van degene die het brengt. Of nog anders gezegd: het Evangelie verkondigen is niet hetzelfde als reclame maken voor één of ander product. In het laatste geval is het inderdaad belangrijk dat goed in de verf te zetten, er een grote campagne op lost te laten en dan te kijken naar het (economisch) rendement.

Het Evangelie verkondigen werkt anders: dat is geen product wat we moeten gaan brengen, maar het is de weg zelf; het is geen bagage die we meenemen, maar de bron. Dat wil zeggen: de beste en zelfs de enige manier om het Evangelie te verkondigen is ervoor zorgen dat mensen het herkennen in uw eigen leven. Dat maakt ook dat het geen taak is van alleen maar priesters of missionarissen, maar van iedereen die gedoopt is. Anderen moeten als het ware het Evangelie kunnen "lezen" in uw manier van doen, het moet herkenbaar worden aan de boodschapper zelf.

Ik hoef u niet te vertellen dat de Kerk in onze streken wel eens betere tijd gekend heeft. En natuurlijk zijn er allerlei externe factoren aan te duiden die tegen ons werken: de negatieve manier waarop we in de pers komen bijvoorbeeld. Als katholiek Eindhoven via het Steunpunt jaarlijks voor meer dan € 100.000,- aan noodhulp uitdeelt zult u dat niet in de krant lezen. Maar als morgen zou blijken dat ik de parochie voor € 5.000,- gelicht heb, sta ik op de eerste bladzijde. Het enige wat veruit de meeste mensen van ons horen is negatief: schandalen, misbruik, ruzie enzovoort. Onderschat het effect niet wat dit heeft op mensen en hun beeldvorming.

Maar... we hebben zelf het sterkste antigif tegen die situatie: het Evangelie. En dan bedoel ik dat niet als boekwerk waar we anderen uit gaat voorlezen, maar als weg om te gaan. Of om het heel simpel te zeggen: ieder van ons zou moeten kunnen zeggen: "Mijn verkondiging van het geloof is mijn manier van leven: daaraan kunnen anderen zien wat het betekent christen te zijn, daaraan kunnen

anderen zien dat het me hoop geeft als het donker is, sterkte als het moeilijk is, vreugde als het leven zijn gewone gangetje gaat."

De moderne mens de dag van vandaag leeft onder hoogspanning: er moet gepresteerd worden, het moet opbrengen, het moet steeds hoger en beter en duurder enzovoort. Die mensen zijn niet op zoek naar nog meer van dat. Ze zoeken op de eerste plaats iets om tot rust te komen, een stukje warmte en hartelijkheid, een plaats waar ze niet de hele tijd op hun tenen moeten staan. De Kerk kan die mensen dat bieden, maar het is aan ons om dat te laten zien. En dat doet ge niet met een lip tot op uw tenen en een humeur om op te schieten: dat doet ge juist door, met het Evangelie in uw hart en een glimlach op uw gezicht, naar anderen toe te gaan.

Als er steeds meer mensen schouderophalend voorbijgaan aan de Kerk, dan lossen we dat niet op door een marketingstrategie: dan is het hoog tijd om eens voor de spiegel te gaan staan en u af te vragen of we er zelf wel iets van uitstralen. Amen.

Johan Goris, pastoor